

δένδρον κοκκυμηλέα, προύμνη ἢ ἐμβολιαζομένη (prunus insititia) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae): Ἔχομε 'ς τὴν αὐλαία μουνα ἕνα ἀγουστοκοιτῶνέμελο Πόντ. (Ἰ.Οφ.) Συνών. αὐγουστοπουρνελλεῖα. [**]

αὐγουστόμελο τό, ἀμάρτ. αὐγουστόμελο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *μέλι*.

Τὸ κατ' Αὐγουστον λαμβανόμενον ἐκ τῶν κυψελῶν μέλι.

αὐγουστόμηλο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *μήλο*.

Εἶδος μήλου ὠριμάζοντος κατ' Αὐγουστον.

αὐγουστοπούλλι τό, ἀμάρτ. αὐγουστοπούλλ' Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *πούλλι*.

Πτηνὸν ἀποδημητικὸν ἐμφανιζόμενον εἰς τὰ ὄρεϊνά μέρη κατ' Αὐγουστον μῆνα.

αὐγουστοπουρνεῖλλα ἡ, ἀμάρτ. αὐγουστοπουρνεῖλλα Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *πουρνεῖλλα*.

Ὁ καρπὸς τῆς αὐγουστοπουρνεῖλλας, ὁ ἰδ. Συνών. αὐγουστοκοκκύμηλο 1.

αὐγουστοπουρνελλεῖα ἡ, ἀμάρτ. αὐγουστοπουρνελλεῖα Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *πουρνελλεῖα*.

Αὐγουστοκοκκύμηλο 2, ὁ ἰδ.

Αὐγουστος ὁ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.) *Αὐγουστος* βόρ. ἰδιώμ. *Αὐγουστος* Καππ. (Φερτ.) *Αὐγουστος* Ἰων. (Κρήν. Καράμπ. Σμύρν.) Χίος (Ἐλάτ.) *Αὐγουστος* Καππ. (Φερτ.) *Αὐγουστος* σὺνηθ. καὶ Καππ. (Σινασ.) Πόντ. (Ἰ.Οφ. Σάντ.) *Αὐγουστος* βόρ. ἰδιώμ. *Αὐγουστε* Τσακων. *Αὐγουστο* Καλαβρ. (Μπόβ.) *Αὐγουστος* Καππ. (Ἀνακ.) *Αὐγουστος* Λήμν. *Αὐγουστος* Ἰμβρ. Λέσβ. κ.ά. *Αὐγουστος* Δαρδαν. (Ἰ.Οφ. Σάντ.) *Αὐγουστος* Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. Σκόπ. κ.ά. *Αὐγουστος* Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Ἰων. (Ἐρυνθ. Κάτω Παναγ. Κρήν.) Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Χίος (Καλαμ.) *Αὐγουστο* Ἀπουλ. *Αὐγουστος* Εὐβ. (Στρόπον. Ἀγία Ἀνν.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *Αὐγουστος* Ἀνδρ. Μεγίστ. Σύρ. *Αὐγουστος* Σκυρ. *Αὐγουστος* Α.Ρουμελ. (Φιλίππου.) Μακεδ. (Σέρρ.) *Αὐγουστος* Λέσβ. *Αὐγουστος* Σύμ.

Τὸ μεταγν. ὄν. *Αὐγουστος*. Ὁ τύπ. *Αὐγουστος* ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίθ. *ἀλουστος*, διότι κατὰ τὰς δεκαπέντε πρώτας ἡμέρας δὲν λούονται εἰς τὴν θάλασσαν.

1) Ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ ἔτους κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Σινασ. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ἰ.Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ἡρθε-μῆκε-πέρασε ὁ Αὐγουστος* κοιν. *Ἐμπαν-ἔβαν Αὐγουστ* (ἀρχομένου, λήγοντος τοῦ Αὐγούστου) Τραπ. Χαλδ. || Γνωμ. *Κάθε πρᾶμα 'ς τὸν καιρὸ του καὶ ὁ κολοῖός τὸν Αὐγουστο* (ἐκαστον πρᾶγμα ἐν τῷ ὑπὸ τῆς φύσεως ὠρισμένῳ χρόνῳ λαμβάνει ὑπόστασιν ἢ πρέπει νὰ συντελεῖται) κοιν. *Κάθε πρᾶμα 'ς τὸν καιρὸ του καὶ τὸν Αὐγουστο σταφύλι* (συνών. τῷ προηγουμένῳ) πολλαχ. Ὁ *Αὐγουστος εἶν' ὁ μῆνας ποῦ τρέφει τοὺς ἔντεκα* (διὰ τὴν κατ' αὐτὸν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν) πολλαχ.

Αὐγουστε, καλέ μου μῆνα, νά 'σων δυὸ φορὲς τὸ χρόνο! (συνών. τῷ προηγουμένῳ) πολλαχ.

Μακάρι σὰν τὸν Αὐγουστο νά 'ταν οἱ μῆνες οὗλοι!

(θεωρεῖται ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐτυχισμένος μῆνας ἐνεκα τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν) Κάρπ.

Τ' *Αὐγούστου* καὶ τοῦ *Γεναριοῦ* τὰ δυὸ λαμπρὰ φεγγάρια (ὅτι κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας ἡ σελήνη λάμπει ἐξαιρετικῶς) Λευκ.

Γενάρι νύχτα φύλαε, τ' Αὐγούστου μεσημέρι (ὅτι τότε μάλιστα ἐπηρεάζεται τις ὑπὸ τῶν ἐξωτικῶν αὐτόθι).

Ἀπὸ Αὐγουστο χειμῶνα | καὶ ἀπὸ Μάρτι καλοκαίρι (ὅτι τὰ πρῶτα ψύχη ἐμφανίζονται κατ' Αὐγουστον καὶ οἱ πρῶτοι καύσωνες κατὰ Μάρτιον) πολλαχ.

Ἀπὸ Μάρτι καλοκαίρι | καὶ ἀπὸ Αὐγουστο χειμῶνα (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κάρυστ.

Ὁ *Αὐγουστος* ἐπάτησεν, ἄκρια τοῦ χειμῶνα (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Ρόδ.

Ἐπάτεσαμ' 'ς σὸν Αὐγουστον καὶ 'ς σὴ θονί' τὴν ἄκραν (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Χαλδ. *Αὐγουστος ἄβροχος, μουστος ἄμετρος* Εὐβ. (Χαλκ.) Πελοπ. (Ἀρχαδ.)

Τοῦ *Αὐγούστου* τὸ νερὸ | ἡ σκορδούλλα τῶν ἐλαιῶν (ὅτι αἱ κατ' Αὐγουστον βροχαὶ εἶναι ἐπιβλαβέσταται εἰς τὴν καρποφορίαν τῶν ἐλαιῶν) Κρήν.

Μαροῦ φωτιά δὲ μ' ἔκαψε μηδὲ τ' Αὐγούστου λάβρα (ὅτι οἱ κατ' Αὐγουστον ἢ κατὰ Μάιον καύσωνες δὲν εἶναι ἰσχυροὶ) Κύθν.

Μῆε τὸν Αὐγουστο κρασᾶς μῆε τὸ Μάι σιτηρᾶς (ὅτι κατ' Αὐγουστον ἐξαντλεῖται ἡ ἐσοδεία τοῦ οἴνου καθὰ κατὰ Μάιον ἢ τοῦ σίτου) Κάρπ.

Τ' *Αὐγούστου* τὰ βορρέασματα τὸ Μάι ἀναθυμῶνται (ὅτι ἡ εὐκρασία τοῦ Αὐγούστου εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ Μαΐου) Κρήν. || Ἄσμ.

Ποῦ 'χει κατὰρα γονικὴ τὸ Μάι εἶν' ἀργάτης, τὸν Αὐγουστο χοιροβοσκὸς καὶ τὸ Γενάρι ναύτης Ἀνδρ. β) Μετων. πολλὰ κέρδη ὅθενδήποτε προερχόμενα Κεφαλλ.: *Ἐφέτος ἔχω Αὐγουστο. Αὐτὸς ἔχει πάντα Αὐγουστο* (πάντοτε κερδίζει). 2) Ἡ καιομένη πυρὰ κατὰ τὴν πρώτην Αὐγούστου Καππ. (Φερτ.)

αὐγουστοταγίζω ἀμάρτ. αὐγουστοταγίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ τοῦ ρ. *ταγίζω*.

Παρέχω κατ' Αὐγουστον ἱκανὴν τροφήν εἰς τὰ ὑποζύγια: Γνωμ. *Αὐγουστοταγίζε, γεναροκαβαλλήκα* (ὅτι τὰ ὑποζύγια πρέπει νὰ τρέφονται καλῶς πρὸ τοῦ χειμῶνος διὰ νὰ εἶναι κατ' αὐτὸν ἀκμαῖα).

αὐγουστόχορτο τό, Κέρκ. Πελοπ. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. *Αὐγουστος* καὶ *χόρτο*.

Τὸ ἀγριόχορτον δορύκνιον τὸ πεντάφυλλον (dorycnium pentaphyllum) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) ἀνθοῦν κατ' Αὐγουστον. [**]

αὐγωπά ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. **αὐγωπός* < *αὐγή*.

Κατὰ τὴν αὐγὴν περὶτον: *Αὐγωπά* 'λα (ἔλα).

αὐθάδεια ἡ, λόγ. κοιν. αὐθάδεια Ζάκ. Σάμ. κ.ά. αὐτάβεια Κέρκ.

Τὸ ἀρχ. οὖσ. αὐθάδεια.

1) Προπέτεια, ἀκράτεια γλώσσης: *Δείχνω αὐθάδεια*. Εἶδες αὐθάδεια ποῦ τὴν ἔχει; Συνών. αὐθαδοσύνη.

2) Ἐπιρρηματ., μεθάρως Ζάκ.: Ἄσμ.

Ἐύπνησε, ἀφέδρα καὶ κυρά, μαννὰ καὶ ἀναχαρά μου, ποῦ 'γὼ αὐθάδεια ἔρχουμαι ν' ἀκούσης τὴ λαλιά μου.

αὐθάδης ἐπίθ. λόγ. κοιν. αὐθάδης Θράκ. (Μυριόφ.) αὐθάδιος Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) αὐθάδιος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αὐθάδης.

1) Θρασύς, προπετής ἔνθ' ἄν.: 'Ο ἀμαθὴς εἶναι καὶ αὐθάδης κοιν. *Αὐθάδια λόγια* Μυριόφ. Συνών. αὐθάδι-
κος. 2) 'Ανεξάρτητος, χειράφετος Μύκ.: 'Ο δεῖνα εἶναι αὐτάδιος.

αὐθαδιάζω λόγ. κοιν. αὐθαδιάζω σύννηθ. αὐτα-
διάζω Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. αὐθαδιάζω.

1) 'Ομιλῶ προπετῶς, ἀσεβῶς κοιν.: Πῆρε ἀπάνω του λόγο καὶ αὐθαδιάζει. Κάνενα δὲ σέβεται, 'ς ὅλους αὐθαδιάζει κοιν. || Ἄσμ.

'Εχάρισά σου τὴ ζωὴν, μὰ 'θελες ν' αὐταδιάσης,
σήμερα ὅμως γνώρισε πῶς τὴ ζωὴν θὰ χάσης

Κύπρ. 2) Προχωρῶ ἀφόβως ΚΜπαστ. 'Αλιευτ. 11 καὶ 14 καὶ 45.: Οἱ Φοῖνικες καὶ ἄλλοι πανάρχαιοι λαοὶ αὐθαδιά-
ζανε 'ς ἄγνωστες θαλασσινὲς στρατές ποῦ δὲν ὑποψιζόταν ὁ ἄλλος κόσμος 11. Κατηφορίζουνε [οἱ μουροῦνες] ὡς τὴ Μπρετιάνια... ἀλλὰ δὲν αὐθαδιάζουνε πρὸς κάτω 44. Οἱ πα-
ράδες... αὐθαδιάζανε πολὺ μέσα 'ς τὸν ὠκεανὸ καὶ σιμώνανε 'ς τὴ Νέα Γῆ 45.

αὐθάδικα ἐπίρρ. ΓΞενοπ. Κόσμ. 43.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδικος.

Αὐθαδῶς, προπετῶς: Μίλησε αὐθάδικα.

αὐθάδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Αὐθάδης 1, ὁ ἰδ.: Αὐθάδικος λόγος - τρόπος κττ. Αὐ-
θάδικο φέρεσιμο.

αὐθαδόμουτρο τό, Λεξ. Δημητρ. αὐταδόμουτρο
Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τοῦ οὐσ. μοῦτρο.

'Ο ἔχων αὐθάδη συμπεριφορὰν ἢ ὁ ἔχων παράστασιν
καὶ ἔκφρασιν αὐθάδη.

αὐθαδόστομος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. αὐθαδόστομος.

'Αθυρόστομος, ἀκρατὴς γλώσσης, αὐθάδης.

αὐθαδοσύνη ἡ, ἀμάρτ. αὐταδοσύνη Ἄνδρ. (Κόρθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης.

Αὐθάδεια 1, ὁ ἰδ.

αὐκαίρωτος ἐπίθ. Κύπρ. κ.ά. αὐκαίρουτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φκαιρωτός < *φκαι-
ρώνω < εὐκαιρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ τοῦ περιέχοντος, ὁ μὴ κενωθείς Κύπρ. κ.ά.:
'Αφῆσες αὐκαίρωτην τὴν σακ-κούλ-λαν Κύπρ. 2) 'Επὶ τοῦ
περιεχομένου, ὁ μὴ μετακενωθείς, ὁ μὴ μεταγγισθείς
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

αὐλαγῆ ἡ, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) αὐλαῆ Θεσσ.
Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.) αὐλαγὰ Θράκ. αὐλαγοῦ Πόντ.
(Κοτύωρ.) Χηλ. αὐλαοῦ Χηλ. αὐλαγᾶς ὁ, Ἡπ. Θεσσ.
Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) αὐλαγᾶς Θεσσ. αὐλαγὸς Θεσσ.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλῆ κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ Τουρκ.
ağır = φράκτης.

1) Τὸ παρὰ τὴν αὐλὴν κηπάριον ἢ χωράφιον Θράκ.
Πόντ. (Κοτύωρ.) β) Αὐλὴ Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.): Περὶ
ἀπ' τ'ν αὐλαῆ Σουφλ. Τοῦ πιάσανι τ' ἄλλουγον καὶ τοῦ φέρανι
μέσ' 'ς ν-ν αὐλαῆ Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1. 2)
'Αγρός, ἀμπελὼν κττ. περιφραγμένος ἐντὸς τοῦ χωρίου
ἢ παρ' αὐτὸ Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.
κ.ά.) Θεσσ.: Τοῦνι δουσαίμαν ἕνα ταγάρ' χουράφ' ἀπουκάτου
τοῦν αὐλαγᾶ (ἕνα ταγάρ' χουράφ' = ὠρισμένη ἔκτασις ἀγροῦ)
Μακεδ. 3) Ξύλινος φράκτης κήπων, ἀγρῶν κττ. Χηλ.:

Αἰνιγμ. Κόκκιν' αὐλαγοῦ με ἄσπρα περιστέρια (τὰ χεῖλη καὶ
οἱ ὀδόντες). 4) Μέρος παρὰ τὴν οἰκίαν ὑπόστεγον χρη-
σιμεῦον ὡς μαγειρεῖον Θράκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Αὐδήμ.)
Μακεδ.

αὐλαία ἡ, Πόντ. (Ἰοφ.) αὐλαία Θράκ. (Καλλιπ.)
Μακεδ. (Ἀρν.) αὐλὰ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σινώπ. Τραπ.)
αὐλὰ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. κ.ά.)

Τὸ μεσν. οὐσ. αὐλαία. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 84, 2 «τὴν ἄ-
μαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξαίαν φασὶ καὶ τὴν αὐλὴν
αὐλαίαν καὶ τὴν προνομὴν προνομαίαν».

Ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας ἔνθ' ἄν.: Ἐρθε εἰς ἄθροπος τῶν
σιτέδ' 'ς σὴν αὐλαία Ὀφ. Ἐρθε τὸ ζῶ σουνα 'ς σὴν αὐλαία
μουνα αὐτόθ'. Ἡ γυναῖκα 'τ' ἐντῶτθε τὸ σιδύλλο ἀσ' σὴν αὐ-
λαία (ἐκ παραμυθ. ἐντῶτθε = ἐξεδίωξε) αὐτόθ'. || Παροιμ.

'Απὸ τὸν κῆπο σου νερό καὶ ἀπ' τὴν αὐλὰ σου χιόνι
(ὁ μέλλων νὰ νυμφευθῇ πρέπει νὰ ἐκλέγῃ σύζυγον ἐκ τῶν
ἐγγύς καὶ ἄρα γνωρίμων εἰς αὐτὸν γυναικῶν) Σινώπ.
|| Ἄσμ.

καὶ τρώνε τὸ σιτάρι μου καὶ πίνουν τὸ νερό μου

καὶ με τὰ δυὸ ποδάρια των σκαλίζουν τὴν αὐλαίά μου

(ἐνν. τὰ περιστέρια) Καλλιπ.

Παρακαλῶ σε, κόραδον, 'ς σὴν αὐλὰ σ' ἐμὲν θάψον
Κρώμν.

'Ἄλλο 'ς σ' ὁσπίτι σ' κ' ἔρχουμαι, 'ς σὴν αὐλὰ σ' κ' δάβαινω,
ἄλλεν κόρην ἐγάπεσα, ἐσὲν θ' ἀπιδάβαινω

(θὰ ἐγκαταλείψω) Κρώμν.

'Ακεῖ 'ς σὸ πέραν τὸ ραδίν, 'ς σ' ἄλλο ἐπεκειμέρι,

'ς σοῦ πεθεροῦ μου τὴν αὐλαίαν μέγαν κλαημὸς ἐξέβεν

Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1.

αὐλακάκι τό, σύννηθ. αὐλακάκ' βόρ. ἰδιώμ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν αὐλάκι: «Τὰ αὐλακάκια τὰ σχηματιζόμενα ἐ-
κατέρωθεν τῆς ρινὸς» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 28. || Φρ.
Καθὼς γιόμ'σε τ' αὐλακάκι μ' | νὰ γιομίσ' καὶ τ' ἀμπαράκι μ'
(γεωργὸς ὀργώνων τὴν γῆν ἔσκαψε βαθὺ αὐλάκι καὶ ρί-
ψας ἐντὸς τὴν γυναῖκά του εἶπε τ' ἀνωτέρω) Θράκ. (Μάλ-
γαρ.) Συνών. *αὐλακόπουλλον, αὐλακούλλι.

αὐλακάρης ὁ, Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -άρις.

'Ο ἐπιμελούμενος τῆς αὐλακος, δι' ἧς ρέει τὸ ὕδωρ τὸ
προωρισμένον πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν, κήπων κττ., ὑ-
δρονόμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλακολόγος 2.

αὐλακας ὁ, Ἀνάφ. Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. (Καλόξ.)
Πάρ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Τήλ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -ας.

1) Μεγάλῃ αὐλαξ, ὑδρορροή, ἀγωγός, ὀχετὸς Ἰκαρ.
Κρήτ. Πελοπν. (Λεντεκ.) κ.ά. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λευκ.

2) Ἡ κατὰ τὴν ἄρσιν σχηματιζομένη αὐλαξ καὶ
συνεκδ. ἢ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν Ἀνάφ. Θήρ. Κρήτ.
Πάρ. Τήλ.: Παροιμ.

Καλὸς σασμὸς 'ς τὸν αὐλακα καὶ μὴ μαλὰ 'ς τ' ἀλώνι

(ὅτι πρέπει τις νὰ κανονίξῃ τὰς ὑποθέσεις του οὐχὶ κατὰ
τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς ἐξελιξέως των, ἀλλ' εὐθὺς ὅταν
προκύπτουν) Ἀνάφ. Πάρ. κ.ά. 3) Ὁρυγμα Νάξ. (Κα-
λόξ.) Συνών. χαντάκι. 4) Πρασινὰ κήπου Ἰκαρ.

Συνών. αὐλάκωμα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰμβρ.

αὐλακεᾶ ἡ, αὐλακέα Κύθηρ. αὐλακεᾶ κοιν. αὐ-
λατσέα πολλαχ. αὐλατσὰ Στερελλ. (Δεσφ.) αὐλατσὰ
Κύπρ. αὐλατσία Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) αὐατζία Τσακων.

